

РОЗДІЛ 1

АРІН

Арін був твердо переконаний, що замах на чиєсь життя — це найвища форма лестоців.

Стати загрозою самим фактом свого існування, надихнути на божевільну самовідданість, яка штовхає людей на вбивство... що може бути більшим досягненням?

Його батько зазнавав щонайменше два десятки замахів щомісяця — більше, ніж решта правителів разом узятих.

Арін з нетерпінням чекав своєї черги. Напередодні його десятого дня народження вона настала.

За межами його покоїв здійнявся галас, і Арін попрямував на нього до зали. Його охоронці кричали йому, щоб він повернувся до своєї кімнати, намагаючись стримати непроханого гостя.

Це було безглуздо — ніби Арін був якоюсь хирлявою пташкою у скляній клітці.

Тільки боягузи ховаються.

До того ж він чекав на це. Готувався до цього. У десять років Арін почав усвідомлювати роль, яку він відігравав у своєму королівстві. Владу, яку мав успадкувати. Той факт, що хтось проник до Цитаделі, прагнучи вбити його, свідчив про те, що інші теж почали усвідомлювати його силу. Пізніше він дізнався, що

вбивця був одним з п'ятнадцяти, посланих дістатися до Цитаделі напередодні Чемпіонського бенкету, який того року проходив у Нізалі. Решту затримали ще до того, як вони змогли навіть ступити на терени Цитаделі.

Коли вбивця помітив Нізальського Спадкоємця, в його очах спалахнув шалений вогонь. Він оббіг охоронців і заніс руку за спину.

Вилетів ніж.

Арін міг би уникнути його. На відміну від своїх незграбних охоронців, хлопчик міг точно розрахувати, які рухи йому треба зробити, щоб уникнути поранення. Один оберт праворуч, падіння на праве коліно — і він був би поза небезпекою.

Але Арін не хотів ухилитися від ножа.

Маленький Спадкоємець знав свої недоліки — йому часто про них нагадували. Холодний, безсердечний, впертий. Мати Аріна називала його недоліки більш ласкавими іменами, ніж його вихователі. Для Ізри його недоліки були *гострим прагненням до точності*. Його особистим еталоном, який вимагав від нього лише досконалості.

Але найгіршою його вадою, за загальним визнанням, була допитливість. Як тільки в голові Спадкоємця з'являлося питання, він не міг заспокоїтися, допоки не знаходив на нього відповідь. Цікавість затьмарювала все: його почуття, його розум, його розсудливість.

Тож Арін завмер, чекаючи на ніж. Він підняв руку до грудей, затуляючи плечем смертельну точку входу. Ніж встромився в нього. Раптовість удару тимчасово затьмарила світ.

Арін закричав. Він ледве встиг помітити, як охоронці накинулися на вбивцю, або почути важкий хряскіт тіл, що впали на землю. У нього боліла рука. Все страшенно боліло.

Наступного разу, коли розплющив очі, він лежав у власному ліжку, а рана була затягнута товстим бинтом. Поруч міцно спала його мати.

— Ти її налякав, — сказав Ровейн. Він стояв перед ліжком Аріна. — Ти ж знаєш, що ненавиджу, коли вона плаче.

На щоках Ізри й справді виднілися сліди від висохлих сліз. Арін хотів витерти їх, та зупинився, коли Ровейн поглянув на нього. Правителю не подобалося, коли Арін виявляв свою прихильність до матері або дозволяв їй метушитися навколо нього.

Без зайвих слів Арін зрозумів, що Ровейн не кохав її.

Хлопчик прибрав руку, тому що любов до матері означала втрату частини батька.

— Ти дозволив йому поранити себе, — сказав Ровейн, все ще дивлячись у вікно. Його руки були стиснуті навколо скіпетра, пальці міцно тримали скляну кулю. Аріну навіть не треба було пильно вдивлятися, щоб розгледіти воронячі крила із чорним пір'ям, що розгорнулися над двома мечами, які зіткнулися біля пташиних ніг. Символ Нізала, виконаний з вишуканих дорогоцінних каменів на верхівці скіпетра його батька, завжди здавався таким живим, ніби дивився на Аріна зблизька.

Його серце калатало.

— Я не дозволяв...

— Аріне, — недбало перебив його батько. Занадто недбало. — Яке моє перше правило?

Занадто знайома важкість навалилася на Аріна. Він намагався дихати крізь неї.

— Я не брешу, мій володарю.

— Остання нагода.

Ровейн розвернувся, відійшов від вікна та нахилився над ліжком сина. Жах стиснув горло Аріна, повільна задуха стала безмежно важчою під проникливим поглядом його батька. Бісерні очіці ворона пронизували його наскрізь.

— Чому ти дозволив йому поранити себе?

Розпач огорнув Аріна наче саван. Покарання було неминучим. Єдиним чинником, який хлопчик міг зараз контролювати, була його тяжкість. Сказати правду означало б приректи

себе на місяці виснажливих тренувань із конфіскацією книжок та карт.

Але брехня прирекла б Аріна до Капсули.

— Я хотів дізнатися, як це відчувається, — сказав маленький Спадкоємець. Він вчепився пальцями в ковдру, не звертаючи уваги на те, як смикає його руку. — Поранення.

— Тебе було поранено ножами багато разів під час тренувань.

— Але не так, — зітхнув Арін. — Я хотів перевірити, чи зможу я витримати це.

На горло хлопчика лягла рука з важкими перснями. Палець його батька намацав пульс Аріна. Він бився хворобливо швидко, зраджуючи свого власника.

— Ти думаєш, якщо станеш на шляху того, що тебе лякає, та дозволиш завдати собі болю, ти якось станеш від цього сильнішим? Що ти краще знатимеш свої межі? — Рука Ровейна потягнулася до руки Аріна.

Не вагаючись, він встромив свій великий палець у бинти сина.

Біль пронизав його, і хлопчик ледве встиг втримати зітхання між зубів. Він не міг ризикувати, адже матір могла прокинутись. Ровейн не дозволяв їй втручатися, коли влаштовував уроки для свого Спадкоємця, а Арін не виносив, коли її карали через нього.

— Ті, хто живуть найдовше, ніколи не підставляють себе під удар. Вони бачать загрозу, що наближається, *та відступають убік*.

Червона кров просочилася з-під бинтів. Батько натиснув сильніше. Арін відчув смак крові. Він прикусив власного язика.

— Ти — мій єдиний Спадкоємець. Ти успадкуєш моє королівство, мій трон і моїх ворогів. Як я можу довіряти тобі, якщо ти не можеш керувати своїми поривами та вгамовувати цю пекельну цікавість? Як, Аріне?

Перед очима хлопчика попливли чорні плями, і лише тоді Ровейн відсмикнув руку. Він витер великий палець об мантію.

— Твої уроки продовжаться на світанку.

Його мати прокинулася через дві години та сварилася зі слугами, які прийшли вдягати сина на тренування.

— Хіба ви не бачите, що він поранений? Він не зможе сьогодні тренуватися. Він же ще дитина! Будь ласка, йому боляче.

Слуги крутилися навколо неї, поки вона плакала, не звертаючи уваги на її спроби зупинити їх.

Арін, який все ще відчував на собі відбиток батькового пальця, відчув огиду до її сліз.

«Вона сама поставила себе в таке становище, щоб їй було боляче, — подумав він, несподівано та без особливих емоцій. — Вона занадто сильно мене любить. Вона бачитиме загрозу, що наближається, але стоятиме на місці, якщо це дозволить мені прожити хоч хвилину».

Арін поклав руку на бинти та натиснув. Біль посилювався, посилювався, посилювався.

Він призвичаїться до цього болю. Навчиться думати крізь нього.

І тоді він більше ніколи не дивитиметься, як вона наближається, та не стоятиме на місці.

* * *

Дощ цокотів у вікно, затьмарюючи краєвид сплячого Нізала від пильного погляду його Спадкоємця.

Штормовий вечір мав усі ознаки ночей, які його мати називала *облогами Авалінів*. Піднявся вітер, і його тужливе виття пронизувало кам'яні стіни. Арін майже чув далеке зітхання матері, постукування її тонких пальців по тремтливому склу. «Сон — це простір між життям і смертю. Простір, де може статися все, що завгодно, — казала вона відстороненим тоном, якого її син почав боятися. — Аваліни століттями жили у своїх снах. Поглянь на небо, Аріне, та скажи мені, що ти не бачиш їх у хмарах».

За останні кілька років у неї з'явилася звичка промовляти подібні нісенітниці там, де їх могли почути інші. Стійкі забобони

були пережитком, який вона привезла зі свого села в Назіфі, а його батько ненавидів будь-які нагадування про низьке походження Ізри.

Спалах блискавки омив Аріна відтінками блакиті. Якщо Авалині й насправді спали, там, у своїх вічних могилах, то їхній сон був сповнений лише кошмарів.

У двері постукали. Арін провів долонею по животу, відганяючи привид матері. У нього були плани стосовно живих, які він мав виконувати.

— Увійдіть.

Нізальський Спадкоємець не відійшов від вікна, коли двері зі скрипом прочинилися за його спиною.

— Ваша Високосте. Ви викликали?

— Сідайте, Раднику Родане.

Арін відвернувся від вікна. Верховний Радник глибоко вклонився, його погляд на мить зустрівся з поглядом Аріна, а потім він швидко відвів очі.

* * *

Родан рушив до найближчого до дверей стільця та завагався. Це місце було близько до голови столу — в межах досяжності Аріна. Натомість він зробив маневр, невластивий особам, старшим за п'ять років, і вибрав стілець у центрі столу.

Так, ніби Арін міг би витратити зусилля на фізичний напад на нього. У світі не вистачило б рукавичок. Весь епізод зайняв менше хвилини, але він повідомив Аріну про те, що йому потрібно було знати.

Та на цьому все не закінчилося. Коли Арін опустився в крісло, Верховний Радник здригнувся. *Здригнувся.*

— Дивна погода сьогодні. — Родан колупнув себе за великий палець, здавалося, байдужий до крові, що запеклася навколо нігтьової лунки. Думка про заміну столу через те, що Верховний Радник залив його своєю кров'ю, дратувала Аріна до нестями.

Мовчання майбутнього правителя тільки більше збентежило Верховного Радника. З роками Арін зрозумів, що мовчання є найефективнішим інструментом для з'ясування внутрішнього світу людини. Для когось тиша була нестерпною: вона дряпала, шкребла та кричала. Інші ж поринали в неї, задоволені тим, що пливуть на її хвилях.

За винятком пляшки талвіту та двох бокалів, стіл був порожній. Арін відкоркував пляшку. У кожний бокал він налив на два пальці лавандової рідини. Родан дивився на пляшку, витираючи кісточками пальців підборіддя. Крапля крові з нігтя його великого пальця застигла на вусатій щелепі.

Коли Спадкоємець поставив обидва бокали перед Роданом, Верховний Радник блимнув очима.

— А ви, мій володарю, не питимете?

— Останнім часом я випив більш ніж достатньо, — люб'язно відповів Арін. — Гадаю, ви знайомі з талвітом?

Верховний Радник розглядав бокали з явним занепокоєнням.

— Орбанський напій. Доволі складно імпортувати до Нізала, чи не так?

Її драгливий голос розрізав думки Аріна як добре націлений меч: «*Зачекай-но, ти що, якась важлива особа чи що?*».

Пальці Аріна стиснулися.

— Ваша Високосте?

Молодий чоловік відкинувся на спинку крісла, лікті врівноважено поклав на підлокітники, а руки склав до купи. Родан так і не доторкнувся до жодного з бокалів. Аріна завжди дивувало, наскільки обережними стають ненадійні чоловіки, коли на кону стоїть їхнє власне життя.

— Ви працювали на Цитадель багато років. Від початку правління мого батька.

Верховний Радник кивнув, відчуваючи полегшення від того, що знову опинився на знайомому ґрунті.

— Майже двадцять чотири роки.